

влакна, отдавна нестригани. Кардашевъ си спомни, че е виждалъ тука и другъ път това оклюхнало и смѣшно старче, по време когато живѣеше на тоя край. Що чинеше тоя философъ постоянно въ тая градина, при паметника на Царя-Освободителя? Кардашевъ не знаеше.

Внезапно една шъпа прахъ засипа клюмналата му глава. Той се съпна, отърси се, съ звѣровитъ погледъ къмъ дѣцата, и ги напсува на майка.

Тя, както държеше чашата, остана неподвижна, стрелна го съ гнѣвни очи; но веднага погледа ѝ стана съжалителенъ, почти прѣзрителенъ. Съкашъ, че тя искаше да каже:

— Я го вижъ това старо харо!.. и то!!

И планината вмѣсто чашата, навиря шишето.

Тя вече стана прѣдмѣта, на който се спирахъ постоянно погледитѣ на Кардашева, винаги изпълненъ съ нѣмо възхищение и адмирация — прѣдъ великитѣ творения на природата...

Било че така ѝ бѣше по-сгодно, или ѝ дотѣгваше вниманието на тоя зритель, тя държеше лицето си повече обърнато на другата страна, дѣто хъркаше приятельтъ, та Кардашевъ я гледаше само въ профилъ. Къмъ сжщата посока тя вдигаше и стъклото. Остриятъ слухъ на Кардашева успѣваше да улови глухий шумъ отъ кълкането на виното изъ гърлото ѝ въ дълбокия вжбелъ на царственната ѝ утроба.

Но той имà удоволствието да види, че тя обърна лицето си къмъ него, пламвало като божуръ, като фърляше знаменателни погледи на жълтия си мжжъ.

Кардашевъ тозъ-часъ разбра причината на това промѣнение на фронта.

Спящия приятель не се отличаваше съ голѣма внимателность къмъ своето облѣкло, на което вѣкъдѣ двѣ три